

17. gr.

Reglur þessar, sem settar eru með heimild í 3. mgr. 65. gr. umferðarlaga nr. 40/1968, öðlast þegar gildi.

Jafnframt falla úr gildi eldri reglur frá 29. ágúst 1966.

Þetta tilkynnist öllum, sem hlut eiga að máli.

Lögreglustjórinn í Reykjavík, 15. mars 1985.

Sigurjón Sigurðsson.

AUGLÝSING

**um merkingu nauðsynjavara, sem innihalda eiturefni, hættuleg efni
eða önnur efni, sem geta verið skaðleg heilbrigði manna.**

1. gr.

Ílát og ytri umbúðir fyrir vörur, sem boðnar eru til sölu eða notkunar og innihalda eiturefni eða hættuleg efni, skal merkja samkvæmt ákvæðum reglugerða um merkingu íláta fyrir hættuleg efni og eiturefni, nr. 479/1977 og 77/1983.

Sömu kröfur eru gerðar til innlendirar framleiðslu og innfluttrar vöru.

2. gr.

Innfluttar vörur, sem innihalda eiturefni eða hættuleg efni og merktar eru með varnaðarorðum/-merkjum á erlendum tungumálum, skulu jafnframt merktar á íslensku.

Íslenskum reglum um merkingu íláta fyrir eiturefni og hættuleg efni skal fullnægt.

3. gr.

Á ílátum vöru, sem inniheldur eiturefni eða hættuleg efni, skal geta nafns, heimilisfangs og símanúmers framleiðanda, svo og innflytjanda, ef um innflutta vöru er að ræða. Framleiðandi og innflytjandi bera ábyrgð á að varan sé rétt merkt, áður en henni er dreift til sölu eða notkunar. Leita skal staðfestingar Hollustuverndar ríkisins á að merkingar íláta séu í samræmi við ákvæði gildandi laga og regna. Eiturefnanefnd er Hollustuvernd ríkisins til ráðuneytis í þessum efnum.

4. gr.

Á ílátum skal geta þeirra eiturefna eða hættulegra efna, sem varan inniheldur og í hve miklu magni þau eru.

5. gr.

Á ílát skal á íslensku árita notkunarreglur, svo og nauðsynlegar leiðbeiningar um hvað gera skuli, ef slyss eða eitrun af völdum efnisins ber að höndum.

6. gr.

Ef boðin er til sölu vara, sem inniheldur efni, sem geta verið skaðleg heilbrigði manna, en eru ekki skilgreind sem eiturefni eða hættuleg efni samkvæmt lögum eða reglugerðum, getur Hollustuvernd ríkisins krafist þess, að ílát vörunnar verði merkt með varnaðarorðum samkvæmt fyrirmælum stofnunarinnar. Jafnframt skal Hollustuvernd ríkisins fara þess á leit við eiturefnanefnd, um umrædd efni verði sett á lista yfir eiturefni eða hættuleg efni.

7. gr.

Vörur, sem innihalda eiturefni eða hættuleg efni og boðnar eru til sölu en eru vanmerktar, skulu merktar samkvæmt ákvæðum íslenskra reglna.

8. gr.

Ef boðnar eru til sölu eða notkunar vörur, sem reglur þessar taka til, og ílát þeirra eru vanmerkt, skal heilbrigðiseftirlit stöðva sölu þeirra og sjá til þess að framleiðandi eða innflytjandi merki vöruna. Að öðrum kosti skal henni fargað á viðeigandi hátt í samræmi við lög um eiturefni og hættuleg efni og reglugerðir þar að lútandi.

9. gr.

Heilbrigðisnefndir undir yfirumsjón Hollustuverndar ríkisins hafa eftirlit með framkvæmd þessarar auglýsingar.

10. gr.

Hollustuvernd ríkisins er heimilt að veita tímabundnar undanþágur í allt að 6 mánuði frá auglýsingu þessari til þess að koma á fullnægjandi merkingum. Áður en slík undanþága er veitt skal framleiðandi eða innflytjandi leggja fram áætlanir um fullnægjandi merkingar.

11. gr.

Auglýsing þessi, sem birt er með stoð í 6. gr. laga nr. 24/1936 um eftirlit með matvælum og öðrum neyslu- og nauðsynjavörum sbr. og lög nr. 85/1968 um eiturefni og hættuleg efni og lög nr. 109/1984 um hollustuhætti og heilbrigðiseftirlit, öðlast gildi þegar í stað hlutaðeigandi til eftirbreytni.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið, 28. febrúar 1985.

Matthías Bjarnason.

Ingimar Sigurðsson.

14. mars 1985

REGLUGERÐ

Nr. 148

um búfjárhald á Siglufirði.

1. gr.

Tilgangur reglugerðar þessarar er að stemma stigu við óhóflegu búfjárhaldi innan lögsagnarumdæmis Siglufjarðar og tryggja að gróðurlendi bæjarins verði ekki spillt.

2. gr.

Búfjárhald (sauðfjár, hrossa, nautgripa, svína, geita og alifugla) er óheimil utan lögbýla innan lögsagnarumdæmis Siglufjarðar, nema með sérstöku leyfi bæjarstjórnar. Þó er reiðhestahald undanþegið ákvæðum reglugerðar þessarar, ef það er á vegum hestamannafélaga og þau hafa sett um það reglur sem bæjarstjórn staðfestir eftir gildistöku hennar.

3. gr.

Sá sem hyggst sækja um leyfi samkvæmt 2. gr. skal senda um það umsókn til bæjarráðs. Í umsókninni skal gera grein fyrir fjölda þess búfjár sem óskað er leyfis fyrir, hvernig geymslu þess skuli háttað og öðru er máli skiptir fyrir öryggi þess og aðhald. Leyfisveiting er háð því að umsækjandi sé félagi í búfjáreigendafélagi, ef slíkt félag er starfandi og skal vottorð þess efnis þá fylgja umsókn.